

Udvalgets ordfører (Edel Saunte): Det ærede medlem hr. Anker Lau ved udmærket godt, at i de andre skandinaviske lande, hvor man har prøvet den højt besunne fri konkurrence, er det kun resulteret i et monopol, skabt af private sælgere af mælk, og dette monopol har ikke medført lavere priser for forbrugerne, men større fortjeneste for de handlende.

(Kort bemærkning).

Anker Lau: Monopol eller ikke monopol — her drejer det sig om en særstilling for et enkelt område af dansk erhvervsliv. Hvorfor skal mælkehandelen have en særstilling? Det er for øvrigt blevet bestridt i kommissionen, at der ville blive tale om et sådant privat monopol, men skulle det blive tilfældet, ville det være underkastet den samme monopolkontrol, som når det drejer sig om et hvilket som helst andet erhverv. Jeg ser ikke nogen grund til, at mælken skal danne en undtagelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 82 stemmer mod 58; 14 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning vedrørende den af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1947 vedtagne konvention nr. 81 om arbejdstilsyn inden for industri og handel.

(Første behandling findes i tidenden sp. 3606, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 675).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Sagen sattes til forhandling.

Socialministeren (Bomholt): I anledning af, at det under første behandling blev fremhævet, at Danmark, navnlig sammenlignet

med de andre nordiske lande, har ratificeret forholdsvis få ILO-konventioner, lovede jeg at se på dette spørgsmål, og jeg vil gerne allerede nu fremkomme med et par bemærkninger.

Jeg kan oplyse, at socialministeren i 1950 nedsatte et særligt udvalg med repræsentanter for De samvirkende Fagforbund og Dansk Arbejdsgiverforening, der har gennemgået samtlige de ILO-konventioner, der ikke på daværende tidspunkt var ratificeret af Danmark.

På dette tidspunkt, altså i 1950, var der vedtaget 98 konventioner, hvoraf Danmark havde ratificeret 22. Af de 76 urratificerede konventioner konstaterede udvalget at 27 enten ikke var trådt i kraft — herunder den meget omtalte konvention om 40 timers arbejdsuge — eller senere ophævet ved revision eller var uden betydning for danske forhold, og udvalget behandlede derfor ikke disse 27 konventioner.

Tilbage var herefter 49 konventioner, af hvilke 14 vedrørte andre ministerier, navnlig handelsministeriet. De resterende 35 urratificerede konventioner fordelte sig med 13, der afventede revision af fabrikloven, 5, der vedrørte forhold, som efter praksis reguleres efter kollektive overenskomster, og endelig 17, der ikke kunne ratificeres, da de enten på afgørende punkter afveg fra dansk lovgivning eller vedrørte socialpolitiske foranstaltninger, som der ikke var udsigt til at få gennemført i Danmark i en overskuelig fremtid.

Når der i disse sager overhovedet har været tvivl om, hvorvidt Danmark kunne ratificere en konvention, er dette spørgsmål blevet forelagt arbejdsbureauet. Dette er sket i 7 tilfælde siden 1945, og bl. a. dette forhold viser jo, at spørgsmålet om ratifikation af konventioner tages meget alvorligt fra ministeriets side.

Siden 1950 har Danmark ratificeret 7 konventioner, således at antallet af ratificerede konventioner, når folketinget har ratificeret den nu forelagte konvention, vil komme op på 30.

Som nævnt af mig under første behandling behandles spørgsmålet om ratifikation af ILO-konventioner også på nordisk basis efter henstilling fra Nordisk Råd. Denne opgave er overdraget den nordiske socialpolitiske komité, der har nedsat et særligt